

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 206/2026-40

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/2/2005 (pôvodne pod sp. zn. 3T/8/2003) a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. Ndt/116/2003, 4Ndt/24/2004, 1Ndt/33/2006, 5To/13/2011, 3Tost/23/2015 a 4Tost/38/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/2/2005 (pôvodne pod sp. zn. 3T/8/2003) **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **9 000 eur**, ktoré **j e** mu Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **1 014,41 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2026 domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach v konaniach vedených pod ČVS: KUV-35/OVVK-2001 a ČVS: KUV-38/OVVK-2001, Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 88/01, Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/8/2003, Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/3/2004, Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/2/2005 (pôvodne pod sp. zn. 3T/8/2003) a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. Ndt/116/2003, 4Ndt/24/2004, 1Ndt/33/2006, 5To/13/2011, 3Tost/23/2015 a 4Tost/38/2016. Sťažovateľ zároveň žiadal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/2/2005 konať bez zbytočných prieťahov a uplatnil si finančné zadost'učinenie 19 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia spoločne a nerozdielne od všetkých uvedených porušovateľov.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bolo 8. júna 2001 vznesené obvinenie za trestné činy legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a) a ods. 3, podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) a falšovania a pozmeňovania verejnej listiny podľa § 176 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona účinného v čase údajného spáchania skutku. Následne bolo sťažovateľovi 14. augusta 2001 vznesené obvinenie za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona účinného v čase údajného spáchania skutku a napokon 10. októbra 2001 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona účinného v čase skutku. Prokurátor krajskej prokuratúry podal 12. mája 2003 obžalobu na Krajskom súde v Košiciach, kde jej bola pridelená sp. zn. 2T/8/2003. Krajský súd v Košiciach 10. júna 2003 postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave, ktorý vec zaevidoval pod sp. zn. 3T/8/2003 a uznesením z 10. septembra 2003 vyslovil svoju nepríslušnosť. O príslušnosti následne rozhodol najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. Ndt/116/2003 rozhodnutím z 27. januára 2004, ktorým určil príslušnosť Krajského súdu v Bratislave. Napriek tomu Krajský súd v Bratislave uznesením z 26. mája 2004 postúpil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Krajský súd v Banskej Bystrici taktiež vyslovil svoju nepríslušnosť a obrátil sa na najvyšší súd, ktorý rozhodnutím sp. zn. 4Ndt/24/2004 z 30. marca 2005 opätovne potvrdil príslušnosť Krajského súdu v Bratislave. Vec je odvtedy vedená Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3T/2/2005.

3. V priebehu konania pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3T/2/2005 podali obžalovaní návrh na odňatie veci, o ktorom najvyšší súd rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ndt/33/2006 16. mája 2007 tak, že návrhu nevyhovel. Meritórne rozhodnutie v predmetnej veci bolo vydané až 27. mája 2011, keď krajský súd uznal sťažovateľa vinným. Toto rozhodnutie ale nenadobudlo právoplatnosť, pretože najvyšší súd uznesením sp. zn. 5To/13/2011 z 12. apríla 2012 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol krajskému súdu vrátený

16. mája 2012. Po vrátení veci musel ale najvyšší súd opakovane rozhodovať o námietkach zaujatosti, návrhoch na odňatie veci a sťažnosti proti vylúčeniu obžalovaných na samostatné konanie (5Tost/8/2013, 3Tost 23/2015, 6Tost/6/2016 a 6Tost/5/2016). Medzitým 4. apríla 2014 došlo k zmene zloženia senátu, čo si vyžiadalo opakovanie konania od začiatku. K ďalšej zmene zloženia senátu z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti pôvodného sudcu došlo 1. júna 2018. Príslušný súdny spis krajského súdu bol následne pripojený k inej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 21T/1/2016 a predložený najvyššiemu súdu. Dňa 18. apríla 2023 došlo k ďalšej zmene v zložení senátu. Pojednávania nariadené na 11. september 2023 a 17. jún 2024 boli taktiež zrušené, pričom prvé z dôvodu absencie spisu (nachádzal sa na najvyššom súde) a druhé v dôsledku ďalšej zmeny v zložení senátu. Posledné pojednávanie 30. januára 2026 sa fakticky neuskutočnilo, sťažovateľ sa naň dostavil, avšak bolo mu oznámené jeho odročenie na 24. apríl 2026.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti zdôraznil, že dĺžka celého trestného konania presahuje 24 rokov, pričom prípravné konanie trvalo viac ako dva roky a súdne konanie nie je ukončené ani po 22 rokoch. Podľa sťažovateľa takáto dĺžka konania predstavuje popretie jeho ústavných garancií a dosahuje intenzitu odmietnutia spravodlivosti. Sťažovateľ zdôraznil, že predmetná trestná vec nie je komplikovaná po skutkovej, resp. právnej stránke do takej miery, aby to mohlo ospravedlniť extrémnu dĺžku napadnutého konania. Okrem toho sťažovateľ uviedol, že on sám priebeh napadnutého konania nepredlžoval, zodpovednosť za extrémne prieťahy preto zostáva na strane štátu. A to najmä s ohľadom na organizačné prekážky na strane krajského súdu, ktoré sa prejavovali opakovanými zmenami zloženia senátu. Sťažovateľ taktiež poukázal na neefektívny postup súdov pri vybavovaní námietok zaujatosti a následných sťažností, ktorý mal v rokoch 2015 a 2016 spôsobiť faktickú paralýzu napadnutého konania na obdobie jedného roka. V napadnutom konaní tak podľa sťažovateľa nejde o ojedinelé prieťahy, ale o systémové zlyhanie, ktoré sa prejavovalo opakovanými spormi o príslušnosť, zmenami v zložení senátu rušením pojednávaní a dlhodobými obdobiami nečinnosti.

5. Sťažovateľ si uplatnil aj finančné zadostučinenie spolu 19 500 eur, pričom pri jeho výpočte vychádzal zo stanoviska Najvyššieho súdu Českej republiky, podľa ktorého mu za prvých 24 mesiacov trvania konania patrí primerané finančné zadostučinenie vo výške 25 až 33 eur za mesiac. Po uplynutí dvoch rokov mu za každý ďalší mesiac prislúcha zadostučinenie vo výške 50 až 67 eur. Sťažovateľ vzhľadom na extrémnu celkovú dĺžku konania vychádzal z hornej hranice uvedených rozpätí, teda zo sumy 33 eur za prvých 24 mesiacov konania a zo sumy 67 eur za každý ďalší mesiac jeho trvania.

II.

Procesný postup ústavného súdu

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 206/2026-16 zo 14. apríla 2026 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu a napadnutému postupu najvyššieho súdu. V prevyšujúcej časti ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť odmietol.

7. Ústavný súd následne výzvou zo 16. apríla 2026 vyzval predsedu krajského súdu, ako aj predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Predseda najvyššieho súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 18. mája 2026 pripojil vyjadrenie predsedu trestnoprávneho kolégia, ktorý spočítal, ako dlho bola vec na najvyššom súde v rámci všetkých sťažovateľom napádaných konaní (Ndt/116/2003, 4Ndt/24/2004, 1Ndt/33/2006, 5To/13/2011, 3Tost/23/2015 a 4Tost/38/2016), pričom táto dĺžka predstavovala približne 12 mesiacov. Vo vzťahu k celkovej dĺžke konania (23 rokov) tak išlo o zanedbateľnú časť. Argumentácia v ústavnej sťažnosti podľa predsedu smerovala iba proti postupu krajského súdu a napokon prietahy v postupe samotného krajského súdu boli vyslovené aj ústavným súdom (sp. zn. IV. ÚS 180/2024) vo vzťahu k spoluobvinenému sťažovateľovi v rovnakom konaní. Ústavný súd na doplnenie vyjadrení uvádza, že v náleze sp. zn. IV. ÚS 180/2024 na s. 4 v bode 16 ústavný súd vo veci spoluobžalovaného v tom istom konaní konštatoval, že „z prehľadu procesných úkonov vyplýva, že spis vo veci sťažovateľa bol od 1. júna 2018 pripojený ako príloha k súdnemu spisu sp. zn. 21T/1/2016 a bol predložený najvyššiemu súdu, kde sa nachádzal až do roku 2023. Hoci fyzická absencia spisu je prekážkou v postupe súdu, z vyjadrenia krajského súdu nie je možné vyvodiť, či bolo skutočne potrebné, aby najvyšší súd disponoval spisom počas celého spomínaného obdobia, a či krajský súd vykonal akýkoľvek úkon na zabezpečenie plynulosti konania v neskončenej veci, napríklad požiadal najvyšší súd o vrátenie spisu. To je potrebné identifikovať ako neefektívnu činnosť krajského súdu.“.

8. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 22. mája 2026 pripojil vyjadrenie predsedu senátu, ktorý podotkol, že odkedy mu bola pridelená príslušná vec (3. júna 2024), už k zbytočným prietahom nedochádza. K predošlému obdobiu sa síce vyjadriť nevedel, ale uznal, že objektívne dĺžka konania nezodpovedá požiadavke na rešpektovanie práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote. Sťažovateľovi vytkol, že podal ústavnú sťažnosť až teraz, keď súd už koná plynulo, a neurobil tak už skôr, keď to mohlo byť viac aktuálne. Napokon doplnil, že momentálne je nariadené pojednávanie na 29. máj 2026, keď predpokladá, že dôjde k vyhláseniu rozsudku vo veci.

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov, dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci. Reagujúc aj na list právneho zástupcu sťažovateľa doručený ústavnému súdu 22. júna 2026 o sprístupnenie vyjadrení krajského súdu a najvyššieho súdu k ústavnej sťažnosti (ktorých obsah je zhrnutý v bodoch 7 a 8 tohto odôvodnenia), ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenia súdov sťažovateľovi na repliku, keďže z obsahu vyjadrení krajského súdu a najvyššieho súdu je zrozumiteľný opis priebehu napadnutého konania, ktorý je aj objektívne overiteľný z obsahu príslušného súdneho spisu. Prípadná replika sťažovateľa preto nemala vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/2/2005 a postupom najvyššieho súdu v rámci rozhodovania

v konaniach sp. zn. Ndt/116/2003, 4Ndt/24/2004, 1Ndt/33/2006, 5To/13/2011, 3Tost/23/2015 a 4Tost/38/2016 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a sekundárne aj k odmietnutiu spravodlivosti, a teda aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

11. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba čakajúca na rozhodnutie všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Ústavný súd zároveň zdôraznil, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, v napadnutom konaní išlo celkom zjavne o komplikovanú vec po právnej i procesnej stránke, o čom svedčí vyšší počet obžalovaných (pôvodne 8 obžalovaných, z ktorých boli dvaja v roku 2016 vylúčení na samostatné konanie, pozn.) a s tým súvisiaca potreba rozsiahleho dokazovania. Okrem toho právnu zložitosť zvýraznila aj okolnosť, že trestnosť činu sa posudzuje podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb., a teda je potrebné aj dôsledne posudzovať otázku časovej pôsobnosti. V každom prípade iba samotná skutková zložitosť veci nemohla byť výlučným dôvodom dĺžky napadnutého súdneho konania v trvaní 23 rokov.

15. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom. Ústavný súd už odkázal na judikatúru ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie.

16. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietahom, bol postup samotného krajského súdu v napadnutom konaní. Celková dĺžka napadnutého konania od podania obžaloby zatiaľ dosahuje 23 rokov. Takáto dĺžka je celkom zjavne problematická aj s ohľadom na skutkovú zložitosť veci. Keďže ide o extrémnu dĺžku konania presahujúcu 20 rokov, nie je preto potrebné konkretizovať jednotlivé obdobia nečinnosti krajského súdu. Ústavný súd musel poukázať aj na neefektívny postup na strane krajského súdu. V prvom rade najmä po postúpení veci krajskému súdu (z Krajského súdu v Košiciach), keď tento napriek rozhodnutiu najvyššieho súdu o príslušnosti krajského súdu neúspešne postúpil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici. Okrem toho vo veci bolo dosiaľ vydané jedno meritórne rozhodnutie, a to rozsudok krajského súdu z 27. mája 2011, ktorý však bol vo vzťahu k sťažovateľovi zrušený v celom rozsahu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5To/13/2011. Existenciu tohto zrušujúceho rozhodnutia ústavný súd tiež považoval za prejav neefektívnosti v postupe krajského súdu. Tieto okolnosti spolu s celkovou dĺžkou napadnutého konania preto v tomto prípade indikujú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zo strany krajského súdu.

17. Vo vzťahu k základnému právu na súdnu ochranu ústavný súd poukazuje na to, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva (na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, iba ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018). V predmetnom prípade ale s poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania poznamenanú nečinnosťou, ako aj nie dostatočne efektívnou činnosťou krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že už samotnú skutočnosť, že napadnuté konanie nie je právoplatne skončené ani po viac ako 23 rokoch od podania obžaloby, nemožno ospravedlniť ani z ústavnoprávneho hľadiska tolerovať, preto vec dosahuje aj atribúty odmietnutia spravodlivosti, ktoré idú primárne na vrub práve napadnutému postupu krajského súdu.

18. Na základe uvedených skutočností teda ústavný súd dospel k záveru, že nielen základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), ale aj základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) bolo porušené postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/2/2005 (bod 1 výroku tohto nálezu).

19. Naopak, vo vzťahu k napadnutému postupu najvyššieho súdu týkajúcemu sa sťažovateľom označených konaní (Ndt/116/2003, 4Ndt/24/2004, 1Ndt/33/2006, 5To/13/2011, 3Tost/23/2015 a 4Tost/38/2016) ústavný súd dal za pravdu predsedovi trestnoprávneho kolégia v jeho vyjadrení, že najvyšší súd v týchto inštanciách konal promptne a bez prietahov, pričom dĺžka napadnutých konaní vo vzťahu k najvyššiemu súdu bola zanedbateľná vo vzťahu k celkovej dĺžke napadnutého

konania. Navyše sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nedokázal identifikovať žiadny konkrétny aspekt v postupe najvyššieho súdu, ktorý by bolo možné identifikovať ako nečinnosť alebo neefektívnu činnosť. Vzhľadom na už uvedené závery, podľa ktorých prietahy v predmetnej veci idú primárne na vrub napadnutému postupu krajského súdu, ústavný súd preto nevyhovel ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutým postupom najvyššieho súdu (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

20. Napriek uloženiu príkazu konať bez zbytočných prietahov krajskému súdu nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 180/2024 konanie ešte stále nie je právoplatne skončené, preto ústavný súd v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi dáva krajskému súdu do pozornosti uvedený príkaz ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, ktorý znamená, že uvedená vec sa stala prednostnou.

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

23. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zároveň sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z dôvodu porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

24. Sťažovateľ si proti všetkým namietaným porušovateľom uplatnil finančné zadosťučinenie v sume 19 500 eur, ústavný súd ale považoval túto sumu vzhľadom na okolnosti veci overené aj z nálezu sp. zn. IV. ÚS 180/2024 za neprimeranú a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 9 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky tohto zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020) a prihliadol aj na satisfakčný charakter priznaných trov právneho zastúpenia. V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadosťučinenia teda ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 1 014,41 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

26. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za dva úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2026 v sume 396,50 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2026 v sume 15,86 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Súčasťou výslednej sumy je aj daň z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu